

РЕШЕНИЕ

№ 265

гр. София , 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на пети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Теодора Кръстева
Членове:	Ивайло Младенов Светлин Михайлов

като разглежда докладваното от Ивайло Младенов Въззивно частно търговско дело № 20211001000430 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 274 - 278 от ГПК, във връзка с чл. 536, ал. 3 от ГПК и чл. 19, ал. 6 от ЗТРРЮЛНЦ.

Образувано е по частна жалба с вх.№ 264652 от 14.01.2021 г. на „Витагрейн БГ“АД-гр. София, чрез пълномощника му адв. Д. от САК, против определение № 260093 от 7.01.2021 г. по гр.д. № 28/2021 г., на Софийския градски съд, VI т.о., 12 състав, с което е спряно регистърното производство за вписване на промени по партидата на дружеството по заявление А5 с вх.№ 20201218153522 до постановяване на окончателен акт в производството, образувано по искова молба вх.№ 261470/07.01.2021 г. на Софийския градски съд.

В частната жалба се твърди, че не е налице висящо регистърно производство, по смисъла на чл. 19, ал. 6 от ЗТРРЮЛНЦ, тъй като с отказа на длъжностното лице при Агенцията по вписванията за вписване на заявените обстоятелства по партидата на дружеството в търговския регистър, регистърното производство е приключило, а с подаване на жалба срещу него спорът е пренесен пред съда, поради което е налице висящо съдебно производство, но не и регистърно такова. Оспорено е и наличието на образувано и висящо дело с довода, че в обжалваното определение е посочена единствено подадената от М. Р. искова молба с входящ номер, с която се твърди, че са предявени искове с правно основание чл. 71 от Търговския закон, но не и номер на [образувано въз основа на нея] дело и съдебен състав, нито друга релевантна информация. Поддържа се, че в обжалваното определение не е посочено въз основа на кое от двете предложения, предвидени в чл. 536, ал. 1, точка 1 от ГПК, е спряно регистърното производство, което според жалбоподателя представлява

самостоятелно основание за отмяна на определението. Наведен е довод, че производство по иск с правно основание чл. 71 от ТЗ, предявен от акционер за защита на членствените му права не е условие за вписване в търговския регистър на промяна на изпълнителния директор на дружеството, нито пък може да бъде квалифицирано като дело относно правоотношение, което е предмет на установяване с искания охранителен акт - вписването в търговския регистър. Оспорена е допустимостта на преюдициалния иск по чл. 71 от ТЗ, с твърдение за липсата на абсолютна процесуална предпоставка- правен интерес от търсената с него защита, с довода, че решението на съвета на директорите не накърнява членствените права на М. Й. Р. като акционер, поради което той няма правен интерес и от спиране на регистърното производство по вписване на обстоятелствата, произтичащи от решенията, взети от съвета на директорите. Изложени са доводи за неоснователност на твърденията, на които се основава соченият като преюдициален спор, а именно, че решения, които се приемат на заседания, проведени при пряко участие на членовете на съответния орган, независимо дали при едновременното присъствие на всички членове в едно помещение или посредством видео, телеконферентна, или друг вид технологична връзка, при която членовете се намират в реална едновременна връзка помежду си, не представляват неприсъствени решения, поради което не е налице твърдяното противоречие на чл. 238, ал. 3 от ТЗ; че заседанието на съвета на директорите е действително проведено на 9.12.2020 г. с участието на М. Й. Р., за което е изготвен видеозапис ; че е налице валидно взето от съвета на директорите решение за отстраняването на М. Й. Р. като изпълнителен директор на дружеството, което е породило незабавно своето действие по отношение на него. Направено е искане за отмяна на обжалваното определение и за постановяване на друго, с което искането за спиране на регистърното производство да бъде отхвърлено.

Ответникът по частната жалба М. Й. Р. оспорва нейната основателност.

В писмения отговор, подаден по реда на чл. 276, ал. 1 от ГПК е оспорен доводът за недопустимост на обжалваното определение с възражението, че са налице елементите от фактическия състав на чл. 536, ал. 1, т. 1 от ГПК, обуславящ спирането на регистърното производство, а именно наличието на висящо дело относно нищожността, евентуално-незаконосъобразността на решенето на съвета на директорите за изменение в представителството на дружеството, въз основа на което се иска вписването, при което, ако съдът обяви нищожността, респективно- ако отмени решението на съвета на директорите, то и вписването няма да бъде извършено, поради което и изходът от делото е условие за уважаването/отхвърлянето на искането за вписване. Изложено е, че както в мотивите, така и в диспозитива на обжалваното определение съдът ясно е посочил охранителното производство, което спира, а именно това по заявление А5 с № 20201218153522, поради което не съществува неяснота по основния въпрос на делото, а именно за охранителното производство, което е спряно с акта на съда. Посочено е, че регистърното производство не е приключило, тъй като отказът за вписване не е влязъл в сила, поради което молителят има интерес от спиране на регистърното производство, който е бил наличен и към момента на

подаване на молбата и не е отпаднал. С позоваване на чл. 125 от ГПК се твърди, че искът е предявен, респективно производството по него е висящо с постъпването на исковата молба в съда, независимо дали въз основа на нея е образувано дело и съответно, дали то е разпределено на съдия докладчик с номер по деловодната система на съда. Наведен е довод, че въпросът за допустимостта и за евентуалната основателност на иска е извън предмета на производството по спиране на охранителното регистърно производство, което е правомощие единствено на съда, сезиран с произнасяне по исковата молба. Направено е искане за потвърждаване на обжалваното определение.

Частната жалба е допустима, като подадена в процесуално-преклузивния срок по чл. 275, ал. 1 от ГПК, срещу валиден и допустим съдебен акт, обжалваем по реда на частното производство, от надлежно легитимирано лице, с правен интерес от неговото обжалване, но разгледана по същество е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл. 536, ал. 1, т. 1 от ГПК, охранителното производство се спира когато има дело относно правоотношение, което е условие за издаване на искания акт или е предмет на установяване с този акт. Нормата цели съобразяване в охранителното регистърно производство на установеното или отречено със сила на пресъдено нещо правоотношение, което е преюдициално по отношение на искания охранителен акт или самото то е предмет на установяване с този акт. Такова отношение на преюдициалност несъмнено е налице, когато молителят, по чиято инициатива е допуснато спирането, е оспорил по исков ред решението на органа на юридическото лице, от което произтичат заявените за вписване обстоятелства, предмет на спряното регистърно производство.

Безспорно е между страните, че със заявление обр. А 5 с вх. № 20201218153522 от името „Витагрейн БГ“ АД са заявени за вписване по партидата на дружеството промени на подлежащите на вписване обстоятелства относно осъществяване органното представителство на дружеството, а именно заличаването на М. Й. Р. като представляващ дружеството и вписването на друго лице- Б. Б., произтичащи от решение на съвета на директорите от 9.12.2020 г., удостоверено с протокол от същата дата, подписан от четирима от петимата му членове.

Установено е също, че с искова молба с вх. № 261470 от 7.01.2021 г. М. Й. Р. е предявил срещу „Витагрейн БГ“ АД при условията на евентуалност предпочитан иск за установяване нищожността на споменатите решения на съвета на директорите, обективирани в протокол от 9.12.2020 г., от които произтичат заявените за вписване обстоятелства, по съображения, че от една страна законът и уставът не допускат възможност за провеждане на присъствено заседание на съвета на директорите чрез видеоконферентна връзка между неговите членове, а от друга- за валидността на неприсъствено решение нормата на чл. 238, ал. 3 от ТЗ и клаузата на чл. 38, ал. 5 от устава на дружеството предвиждат писменото съгласие на всички членове на органа, каквото в случая не е налице. Предявен е и евентуален иск за отмяна на решенията, поради нарушаване на чл. 35, ал. 2 от

устава по свикването на заседанието на съвета на директорите чрез писмена покана, изпратена до неговите членове кумулативно чрез два способа- по куриер и по факс, поне 7 дни преди неговото провеждане.

При тези данни съдът е приел, че спорът по това търговско дело е преюдициален по отношение на охранителното производство по вписване на промени на подлежащите на вписване обстоятелства, с чието вписване е сезиран регистърният орган със споменатото заявление и като резултат от тази преценка е спрял охранителното регистърно производство до приключване с влязъл в сила съдебен акт на производството по предявените от молителя искове.

Определението е правилно.

Неоснователни са доводите на частния жалбоподател за недопустимост на обжалваното определение, обосновано с липсата на висящо регистърно производство, което счита за приключило с отказа на длъжностното лице № 20201218153-522 от 21.12.2020 г., независимо от неговото обжалване пред Софийския градски съд, което е безспорно между страните. Производството по обжалване отказа на длъжностното лице при Агенцията по вписванията по реда на чл. 25 от ЗТРРЮЛНЦ представлява продължение на регистърното производство в спорната му фаза, поради което поддържа висящността му, защото негов предмет е именно разрешаването на спора за наличието на предпоставките за вписване на заявените обстоятелства. Затова, както към датата на подаване на молбата за спиране по чл. 536 от ГПК, така и към тази на произнасяне на съда по нея, охранителното регистърно производство е висящо, поради което е налице правен интерес от неговото спиране.

Неоснователен е и доводът на частния жалбоподател, че към датата на постановяване на обжалваното определение не е било образувано дело по исковата молба на молителя, като предпоставка по чл. 536, ал. 1, т. 1 от ГПК за спиране на охранителното производство, а е била налице само регистрирана искова молба. Трайна е съдебната практика, че образуването на делото, разбирано като даване на номер и определяне на съдия-докладчик по него, е чисто техническа дейност по администриране на исковата молба, но правните последици от предявяването на иска се свързват с постъпването на исковата молба в съда, от която дата, съобразно чл. 125 от ГПК, настъпват всички правни последици, произтичащи от сезирането на съда с произнасяне по нея. Ето защо делото следва да се счита образувано с подаването на исковата молба и без да са извършени действията по неговото администриране, по реда на Правилника за администрацията в съдилищата.

Не намира опора в данните по делото и доводът на жалбоподателя, че съдът не е квалифицирал основанието, на което е постановил спирането на регистърното производство. В съобразителната част на определението изрично е посочена констатацията на съда за наличието на предпоставките по чл. 536, ал. 1, изр. първо от ГПК, под която хипотеза съдът правилно е субсумирал искането, с произнасяне по което е бил сезиран, а именно поради наличието на спор относно преюдициално правоотношение, което е условие за издаване на

искания акт, в частност, за действителността на решенията на съвета на директорите, от които произтичат заявените за вписване обстоятелства, евентуално за тяхната отмяна като незаконосъобразни и противоуставни, поради нарушаване на процедурата по свикването и провеждането му. Не опорочава обжалвания съдебен акт и неправилното посочване в съобразителната му част на наименованието на дружеството, по чиято партия е разпоредено спирането на регистърното производство. Трайна е съдебната практика, че на поправяне по реда на чл. 247 от ГПК подлежат само такива фактически грешки, които засягат решаващата воля на съда, обективизирана в резолютивната част на акта, както и когато той е пропуснал да отрази в тази част волята си по въпрос, включен в предметния обхват на направеното искане, по който е изразил становището си в съобразителната му част. В случая волята на съда, изразена в диспозитива на обжалваното определение за спирането на регистърното производство не е опорочена от допуснатата в мотивите фактическа грешка, доколкото в нея фирменото наименование на дружеството- „Витагрейн БГ“ АД, по чиято партия е спряно вписването на заявените обстоятелства, **е правилно посочено**. Затова неправилното посочване на наименованието на дружеството в мотивите на определението от една страна не може да се квалифицира като необоснованост, обуславяща отмяната му, а от друга- не подлежи на поправяне по реда на чл. 247 от ГПК, доколкото действителната воля на съда е формулирана по несъмнен начин в неговия диспозитив, като единствен източник на решаващата дейност на съда, в който тази грешка не е възпроизведена. Настоящият състав намира за неотнормими към производството по чл. 536 от ГПК доводите на частния жалбоподател за недопустимост на предявения иск поради липсата на абсолютна процесуална предпоставка- правен интерес от търсената с него защита. Преценката за наличието на основанията за спиране по чл. 536 от ГПК се извършва въз основа на изложените в исковата молба по преюдициалния спор фактически обстоятелства, с които ищецът обосновава претендираното или отричано от него право и от формулирания петитум, определящ формата на търсената защита. **Тази проверка не включва инцидентно упражняване на косвен контрол върху допустимостта на иска с оглед наличието на положителните и липсата на отрицателните процесуални предпоставки, обуславящи неговата допустимост.** Правомощието за такава преценка принадлежи на съда, пред който е висящо исковото производство, а не на този, сезиран с искането за спиране на охранителното такова. За извършване на преценка в дължимия обхват по чл. 536 от ГПК е достатъчно от обстоятелствената част и петитума на исковата молба да може да се направи извод за преюдициалния характер на правоотношението, предмет на предявения иск по отношение на заявените за вписване обстоятелства в охранителното такова. Към молбата за спиране е относимо единствено влязлото в сила разпореждане на съда по чл. 130 от ГПК за връщане на исковата молба, поради недопустимост на предявения иск, доколкото то представлява акт, с който приключва производството по преюдициалния спор, каквото в случая няма данни да е било постановено. Съдът съобрази също, че съдебната практика трайно приема допустимостта на иск на съдружник или акционер по чл. 71 от ТЗ за установяване нищожността на решение на управителните органи на търговските дружества, включително и когато ищецът е член на такъв орган- в този случай правният му интерес

произтича от качеството му на съдружник, респ. на акционер, какъвто е М. Р., а не от това на член на управителния орган, приел атакуваното като нищожно решение (така определение № 356 от 22.07.2016 г. по ч. т. д. № 1045/2016 г., Т. К., I т. о. на ВКС).

Предвид горното, настоящият въззивен състав намира, че е налице висящ преюдициален спор относно правоотношение, което е условие за издаване на искания акт, поради което регистърното производство правилно е спряно до неговото приключване.

По тези съображения, обжалваното определение следва да бъде потвърдено.

Воден от изложените мотиви, Софийският апелативен съд, търговско отделение, 3 състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 260093 от 7.01.2021 г. по гр.д.№ 28/2021 г. на Софийския градски съд, VI т.о., 12 състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не може да се обжалва.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____